

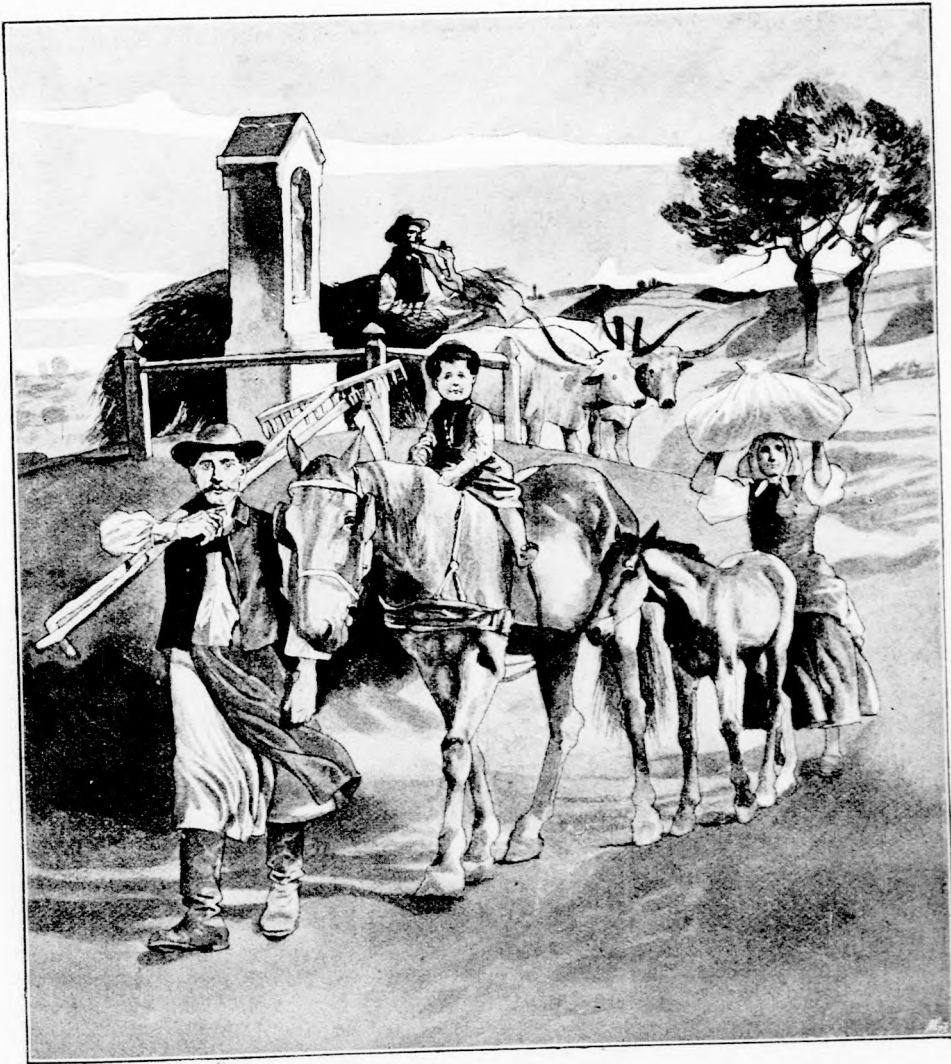
KIS LAP

1903. május 17-én.

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.

MUNKA UTÁN. (Lásd a 352. lapon.)

A ZENÉLŐ KÚT.

— Elbeszélés Mátyás király korából. —

Irta Goda Géza.

(Folytatás.)

II. Mit talált ki Pétörke?

PÉDES apám — mondta másnap Pétörke, öreg Csalafinta Máténak — igaz e az, hogy a török császár kertjében még a fák is muzsikálnak.

— Igaz biz' az édes fiam — mondta az öreg biztos hangon. A török császár kertjében olyan barack-fa van, hogy minden barack úgy szól rajta, mint a csöngetyű, olyan szőlő, amely mosolyogni tud s az alma-fán szinarany alma terem.

— Gyönyörű kert lehet az édes apám — mondta nagyot sóhajtván a gyerek. Ha én egyszer megnézhetném, hogy micsoda muzsikáló szerszám van abban a barack-fában.

— Az még semmi édes fiam — magyarázta az öreg tüzesen. Az igazi nagy csoda az a kút, amelyik a nagy kert közepén van. Nagy lombos fák állnak körülötte csöndesen. Egész nap bóbiskol a lombjuk, mintha csak elandalodott volna azon a gyönyörű lágy muzsika szón, amelyik a kútból hangzik. Mert tudd meg Pétör, hogy ezt a kútat muzsikáló kútnak hívják s ha a török szultán ebéd után megitta a fekete kávéját, a kút melletti fák alá fekszik le pihenni s úgy hallgatja azt a gyönyörűsége muzsikaszót.

Pétörke csöndesen ült a széken s úgy halgatta az édesapját. Az motoszkált a fejében, hogy hátha ő is tudna olyan muzsikáló szerszámot kitalálni, mint a török császár zenélő kútja. Ejnye, ha a piac közepén olyan kút volna, amely mikor leeresztik bele a vödröt, egyszerre elkezdene muzsikálni. A török császár kútjánál is szebb volna ez az övé. Mert az övé magyar nótát muzsikálna, a magyar nótánál pedig szebb nincs is a világon.

— Mit szólnál édes apám — kérdezte, ha nekünk is volna ilyen muzsikáló kútunk?

Az öreg Máté egy kicsit gondolkodott, aztán nagyot villant a szemé.

— Nem szólnék én édes fiam egy szót sem, mert sirva fakadnék örömben. Magyar-nótás muzsika-szerszámnál nincs szebb a világon. Magyar nótánál szebbet sehol sem hall az ember, ha bejárja a kerek világot. Sarkantyú pengés hallatszik benne, szomorúság csendül ki belőle s mégis annyi jó kedv kurjant belőle, majd megreped tőle az ember szíve.

— Azon gondolkodom édes apám, nem lehetne-e olyan kútat csinálni itt minálunk is. Ne csak a török császárnak legyen ilyen kútja. Legyen nekünk is.

— Nem tudsz te olyant kitalálni Pétörke, mondta az öreg nevetve. Nagy ész kell ahhoz. Sok kerék, sok lánc, sok minden egyéb. Hol vennéd te azt Pétör?

Pétörke csöndesen nézett maga elé. Régen gondolkodott ő már ezen a dolgon, de bizony belátta, hogy ezt nem lehet csak olyan könnyen megcsinálni. Türelmét azonban nem vesztette el. Ha volt olyan török a világon, aki kitalálta — gondolta — majd kitalálja ő is. Csak van a magyar tarkó alatt annyi ész, mint a török koponya mögött.

Ettől az időtől kezdve mindennap kétszer-háromszor elment a város kútjához. Leült egy köre, (Lásd a képet a 351. lapon.) onnan halgatta, mint csikorog a veder láncja, amint leeresztik a kút mélyébe. Ejnye ez a csikorgás szép muzsikaszó lenne — gondolta — s tovább figyelt a legényekre, lányokra, akik úgy jöttek egymásután. Ki vödröt hozott, ki sajtárt. Puttonyos emberek is jöttek. Tele merték friss vízzel az edényüket. Aztán meg-megáltak, beszélgettek. Sok leány és legény még nótázni is kezdett s hol vidáman hol szomorúan énekeltek szebbnél szebb magyar nótákat. A fákon a madarak versenyt énekeltek velük, a köröskörül fekvő hegyek pedig szépen visszaadták a hangot. Csak úgy zengett tőle a levegő-ég.

— Ejnye, ejnye — gondolta Pétörke. De nagyon szép ez a nóta. Hátha még lágy muzsikaszó is hallatszanék hozzája, olyan volna, mint az angyalok muzsikája.

Most már sehogysem tudott nyugodni. Folyton törte a fejét ezen a dolgon s addig-

addig fur
megálmod
szóra bir

— No
hogy én es
hogy nem
csinálni.

Pétörk
dolgot. O
volt a vi
házában.

van a fuj
kell sorb
beléjük
hamaross

a kút d
szólni, h
— F
segíts!
zesfát
organista

tásért.
kútba es
beleület
reket, l
son. Eg
fáért ser

arra s
lehet l
akkor?
Ezt l
volt ki
zönsége

rek —
is talál
soha.
törke
zönsége
rek, k
hamar

lálta p
— A
mi má
fujtató
lábáva
fujtató
már r
gerend
az em

addig furt faragott, mignem egyszer csak megálmodta, hogy miképen kell muzsikaszórá birni a kútat.

— No, Berkes Jóska, hát most mond, hogy én csak tettetem magamat. Most mond, hogy nem tudok én muzsika-szerszámot csinálni. Csak azért is megcsinálom.

Pétörke pedig ilyenformán eszelte ki a dolgot. Orgona féle szerszám már akkor is volt a világon. Avval muzsikáltak az Isten házában. Pétörke jól megnézte, hogy merre van a fujtatója, merre vannak a sipjai. Hol kell sorba rakni a sipokat, hogy a fujtató beléjük tolja a levegőt. Azt is kitalálta hamarosan, hogy ha ilyen orgonát bujtat a kút deszkái mögé, az gyönyörűen fog szólni, ha fujtatják.

— Fujtatják? No édes Istenkém most segíts! A templomban a gyerekek mézesfát kapnak az orgonistától a fujtásért. De már a kútba csak nem lehet beleültetni egy gyereket, hogy fujtasson. Egy mázsa édes fáért sem vállalkozik arra senki. Hogy lehet hát fujtatni akkor?

Ezt bizony nehéz volt kitalálni. Közönséges eszű gyerekek — ember nem is találta volna ki soha. Hanem Pétörke nem volt közönséges eszű gyerekek, ki is találta hamarosan. Kitalálta pedig így:

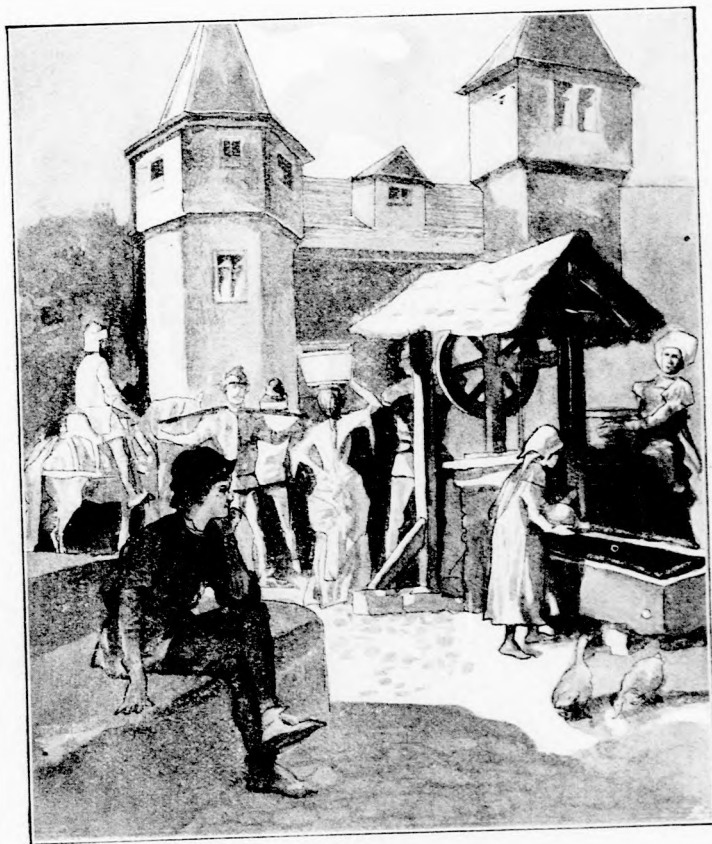
— A fujtatás semmi más mint hogy a fujtató — gyerek a lábával lenyomja a fujtató gerendát. Ha már most a fujtató gerendát összeköti az ember a kút ved-

rével, az éppen annyi, mint ha valaki a karjával vagy lábával lenyomná. A vedret leereszti, aki vizet merit a kútból. A lefelé haladó veder még üres. Annak nincs súlya. De amikor fölhúzzák a vedret, az tele van vízzel s az elég súlyos ahhoz, hogy lenyomja a fujtató rudját. Ezt a vedret kell összekapcsolni a kútbéli orgonával s készen van a muzsikáló kút.

Pétörke nagyot ugrott, mikor ezt a dolgot kitalálta. Szinte tapsolt örömében, mikor erre a fölfedezésre jutott s nem csoda ha nem tudta magában tartani a nagy titkot.

El is mondta még aznap valakinek. Olyan valakinek, akinek minden titkát elmondta, akinél jobb pajtása nem volt. Hogy ezt a valakit hogy hívták, azt majd a következő fejezetben mondom el.

(Folytatása következik.)

ELMENT A VÁROS KÚTJÁHOZ, LEÜLT EGY KÖRE. (Lásd a 350. lapon.)

MUNKA UTÁN.

(Képpel a címlapon.)

— *Megcsendül az esti harang,
A munkának vége,
Minden szívbe nyugalom száll,
Nyugalom és béke.*

*Megrakva a kocsit is már,
Kasza, kapa rendbe,
A munkás-nép a mezőről
Haza indul csendbe.*

*Am a Miskát nem hiába
Ültették a lóra.
Dalos ajkán huszárosan
Megcsendül a nóta.*

*Édes nóta, magyar nóta
Szomorú és vig is,
Hangjaitól felmelegszik
Bármily hideg szív is.*

*Igy esik, hogy nótába kap
Miska anyja, apja,
S olyan szép, hogy a szellő is
Szárnyaira kapja.*

*Szélylyel hordja, szerte ságja
Erdőn, mezőn, réten,
S hajló fű és susogó lomb
Megtanulja szépen...*

*Magyar nóta zeng így végig
A tavaszi tájon,
Hogy tőle a jó magyar szív
Örvendjen és fájjon...*

Roboz Andor.

CZICZA-VÁROSBÓL.

INNEN-ONNAN.

Az eladott tüzhányó. Mexikóban a Popocatepetl tüzhányó-hegyet egy amerikai társaság egy millió font sterlingért megvásárolta. A társaság a kiégett vulkán gazdag kén-tartalmát szándékozik kiaknázni. Tervbe van véve, hogy a tüzhányó-hegy csucsáig fogas-kerekű vasutat vezetnek. A Popocatepetl Mexikó egyetlen tüzhányója, szakértők állítása szerint 1540 év előtt kiégett s nemcsak gazdag kén-tartalma miatt, hanem a hegyet örökösen borító hó miatt is fölötte értékes. Eddig évenként 1600 méter-mázsa ként bányásztak belőle, de a nagyobb jövedelem a hóból ered, melyet Mexikóba és Puelába szállítanak, ahol hűsítő italként készítésénél használják föl. A tüzhányó magassága 5420 méter, kerülete pedig a hegy lábánál 52 kilométer. A kráter belseje 150 méter mélységbe nyulik.

*

Képekkel díszített gyümölcs. Kaliforniában gyakran rendelnek meg olyan gyümölcsöt, amelyet képek díszítenek. Ezt úgy érik el, hogy egy-két héttel a gyümölcs megérése előtt valami kisebb papirképet vagy jelmondatot ragasztanak a gyümölcs nap-sütötte oldalára. E ragasztáshoz gummi vagy tojás fehérje, szóval egészen szintelen és ártalmatlan ragasztószer kell. A papírmintának sem szabad vastagnak lennie. A nap sugarai a képet lassankint olyformán égetik be a gyümölcs színes héjába, hogy a kép vagy a fölírás fehér színben marad meg, mely az érett gyümölcsön meglepően hat. Amerikában a dinnyére, almára és körtére pillangókat, virágot, madarat vagy másféle mintákat égettetnek így be a nap sugaraival.

*

A legnagyobb kalitka. A világ legnagyobb kalitkája, amelyben minden madárfaj képviselve lesz, Szt. Louisban lesz látható a jövő évi kiállítás alkalmával. Ez a kalitka kétszáz láb hosszú s házhoz lesz hasonló. A belsejében bokrok, apró patakok virágos kert fog pompázni és a sétányokon a közönség járhat-kelhet majd. A kicsiben bemutatott paradicsomi kert számára már fogdossák az öt világrész összes madárfajait a keselyűtől a kolibriig.

*

Diadal-
szabadon.
lyeket ele
rok és h
amelyekne
vagy egy
A merre
ték az ut
a diadal-
legyenek.
kőből épi
napig meg
a legszeb
letére em
kor az 70
lálván Je
visszatért
és amely
is bemut

A fölgyobb

hoszusága
mitás sz
vetkező:
szipi 67
6470, a
5083, a
4929, a
4750, az
a Kongó
Mackenz
lométer.

Ki al
lenni?

akar len
alább tel
tulajdon
területn
jen el
lákra (sz
Észak-és
rika kő
nagyon
vül oles
sziget va
régén, ve
sült-All
mánya o
csiny sz
gondolt
ért? Eg
és néhá
Nos ezé
mes s
nosnak
rikában
sem tar

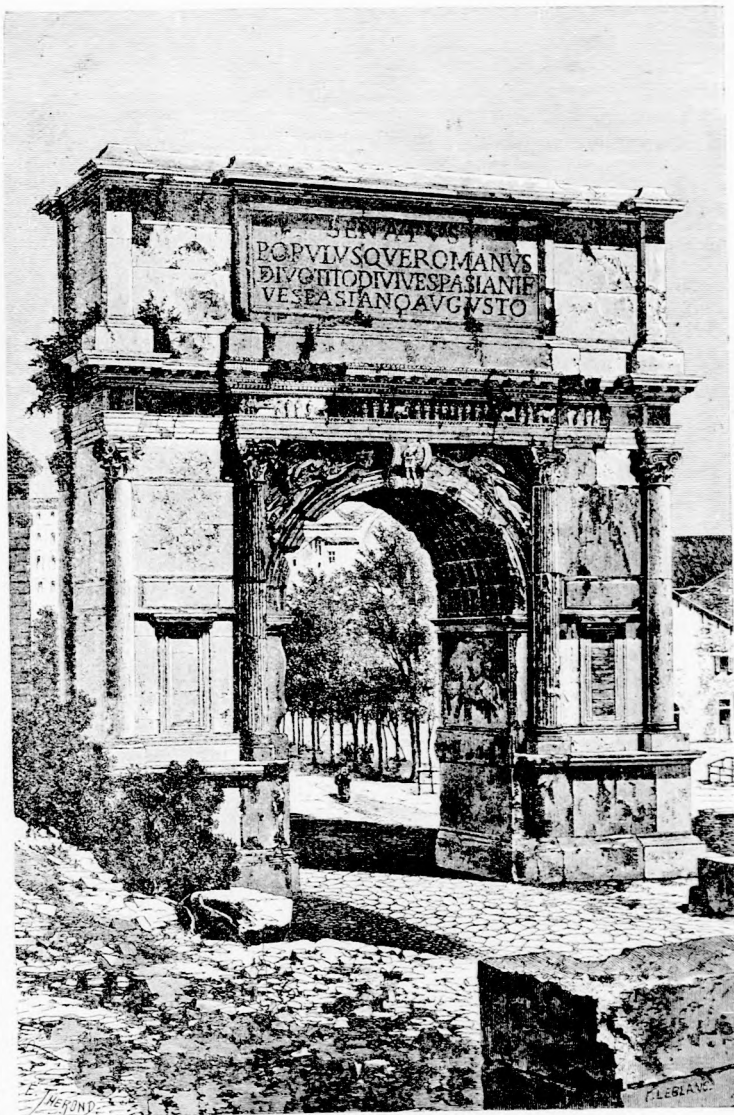
Diadal-kapu. Így nevezték azokat a szabadon álló, kapu alakú épületeket, melyeket eleinte Rómában a diadalmas császárok és hadvezérek tiszteletére emeltek s amelyeknek vagy csak egy átjárójuk volt, vagy egy fő- és két mellékátjárójuk. A merre a diadal-menet haladt, feldíszítették az utcákat és tereket. Hogy ezeknek a diadal-meneteknek maradó emlékei is legyenek, a római császárok idejében már kőből építették ezeket a kapukat. A mai napig megmaradt római diadal-kapuk között a legszebbek egyike az, melyet Titus tiszteletére emeltek, amikor az 70-ben elfoglalván Jeruzsálemet, visszatért Rómába és amelyet képből is bemutatunk.

A föld legnagyobb folyóinak hosszasága újabb számítás szerint a következő: a Misziszípi 6750, a Nilus 6470, a Csea-Kiang 5083, az Amazon 4929, az Imiszai 4750, az Amur 4700, a Kongó 4640 és a Mackenzie 4615 kilométer.

Ki akar király lenni? Aki király akar lenni, vagy legalább teljes hatalmu tulajdonosa valamely területnek, az menjen el az Antillákra (sziget-csoport Észak-és Dél-Amerika között). Ott nagyon sok rendkívül olcsón kapható sziget van. Csak nem régen, vett az Egyesült-Államok kormánya egy ilyen kicsiny szigetet. Mit gondoltok, mennyiért? Egy koronáért és néhány fillérért. Nos ezért csak érdemes szigettulajdonosnak lenni! Amerikában különben sem tartoznak a rit-

kaságok közé az ilyen olcsó föld-vásárlások. Azt a szigetet, melyen New-York városát építették fel, 100 korona értékű üveg-áruért vették meg annak idején egy indiánustól.

A legnagyobb gyümölcsös-kert a világon Kusztry Roberté Hudsonban, New-York mellett. A Hudson folyó bal partján fekszik és van benne 24,000 almafa, 1700 körte-, 4000 cseresnye-, 500 barack-, 200 szilva-, 200 vad-alma-, 200 gesztenye-fa és 1600 szőlőtöke.

TITUS DIADAL-KAPUJA RÓMÁBAN.

A KIS VÁNDOR.

— Jelenet. —

Személyek: Lilike. Édesanyjuk.
Lacika. Misu, drótos gyerek.
Történik a városliget mellett.

Lacika: Lilike! Gyere ki a kertbe lovacskát játszani.

Lili: Jól van! Szaladjunk.

Édesanyjuk: Gyerekek, nem halljátok hogy menydörög? Zug a szél is, a fákról hullanak a levelek. Zivatar lesz. Itt kell maradni a szobában.

Lilike (az ablakhoz szalad.) Juj, hogy fuj a szél.

Lacika (mellette áll.) Egészen lehajtja a fa-ágakat. A levegő tele porral.

Lilike: Jaj! Félek, most villámlik.

Lacika: Es hogy menydörög az ég. Milyen rossz lehet most az erdőben a kis őzikeknek.

Édesanyjuk: Hát a szegény embereknek, akiket dolguk künn tart a mezőn, vagy akiknek vándorolni kell, hogy megélhessenek.

Misu hangja kívülről:

Drotozgatnyi, fotozgatnyi!
Egerfogót tessék venni...
Üstöm, tepsim, kis kosaram
Van énekelem van ezernyi...

(Erős menydörögés hallatszik, a zápor zuhogni kezd).

Lilike: Mamus, hívjuk be a drótos gyereket.

Lacika: Helyes, megázik...

Édesanyjuk: Szeretem, hogy jó szivetek van... (Az ajtóhoz megy, kikiált) Misi! Gyere be!

Misi: (Jön. Boeskor, tót ruha van rajt. Egészen átázott). Jó napot kívánom... Drotozgatni, fotozgatnyi!...

Lilike: Gyere be...

Lacika: Na ne állj a küszöbön... Gyere be...

Édesanyjuk: Kerülj beljebb, fiam...

Misu: (zavarodottan) Nem merek... Nem merek... Sáros van a lábam, bepíszkítja a szip pallót...

Lacika: Majd a Kati megtisztítja...

Lilike: Gyere hát be...

Édesanyjuk: Gyere hát Misu és meséld el, mi lett volna veled, ha mi most nem hívunk be...

Misu: Mi lette volna?... Az a nagy eső egészen megáztatta volna engem... Rozsdás lett volna a sok kis tepszi, a sok lábas, egerfogó s nekem tisztogatni kellett volna egész nap...

Lacika: Hány éves vagy te...

Misu: Tíz éves vagyok.

Lilike: Annyi, mint a Lacika...

Édesanyjuk: Látod Lacika, de te nem tudsz ám egerfogót csinálni, nem tudsz tepsi-t foldozni... Misu sokkal többet tud, mint te...

Lacika: Igen ám, de Misu nem tud olvasni, nem tud számolni...

Misu: Tudom én olvasni!... Jártam három iskola... És tudom számolni, mert nekem adnak pénzt holmiért, nekem vissza kell adni...

Lilike: Van nekem tíz fillérem, adjál érte egy kis tepsi.

Misu: Az van kevés pénz... Négyyszer tíz fillér kell... Annyi egy tepsi... Otthon, Árvába csinálják sok egerfogó, tepszi, akkor mi vasutra ülünk, eljövünk, nagy városokba, eladjuk sok holmit s mikor hideg ősz lesz, megyünk újra haza s akkor fogom tanulni negyedik osztály...

Lacika: En most már gimnáziumba jövök. Fogok tanulni latinul...

Lilike: Hát te Misu, fogsz tanulni latinul...

Misu: Szeretném én tanulni mindent, de én szegény fiu vagyok, akinek dolgozni kell vándorolni városról városra, eladni a a holmikát s amikor felnövök és erős leszek hogy gerendákat és téglákat tudok vinni, akkor fogok nagy házakat építeni...

Lacika: Kell kávé, Misu, már négy óra.

Misu: Kávé? ... Nem eszem én soha... Kis kenyirke, kis szalonna, ez az én kávémm...

Lilike: Hát kalács... Maradt délről.

Édesanyja: Gyere Misu, itt van kalács, hus, kenyér... Töltsd meg a tarisznyádat, jó lesz estére...

Misu: Köszönöm szépen... De most már nem esik az eső... Süt a nap...

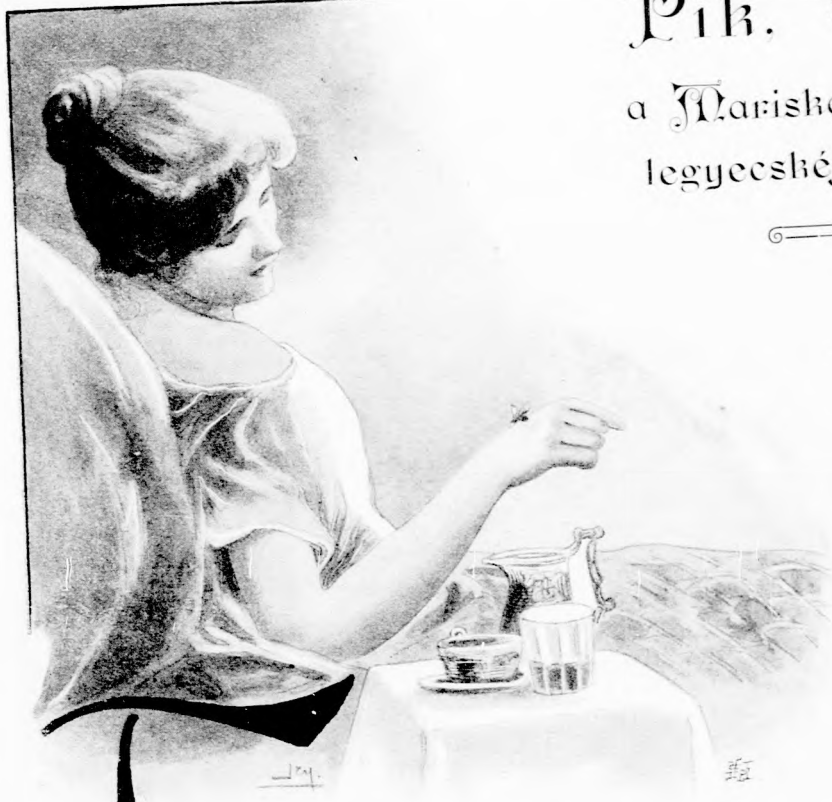
Lili: (Az ablakhoz fut.) Nini! Szivárvány van az égen...

Misu: Es nekem menni kell... Köszönöm a kalácskát... Kezit csokolok a nagyságának... Isten velük Lacika Lilike... (Elmegy).

Lacika: Szegény Misu...

Lili: Mennyit kell neki járni, hogy megélhessen...

Édesanyjuk: Azért hát segítetek mindenkor a szegény embereket, osszátok meg velük fölösleges javaitokat, mert míg ti nyugodt kényelemben éltek, őket zápor mossa, nap süti és keservesen kell megkeresni kenyerüket. Tanuljátok meg, hogy minden ember egyforma s azért kötelessége az egyiknek, hogy segítse a másikat.

Pik.

a Mariska néni legyecebéje

UDOM, olvastatok már szép mesét és történetet mindenféle állatról, még a szorgalmas méhecskéről, hangyáról is; de legyecekről — ha csak szöszeke vagy barna fürtös fejecskevel, ragyogó fekete vagy kék szemekkel, bő ruhácskában, két dundi kis lábacskán nem futkározza össze a virágos kertet, erdőt, mezőt, mint ti kedves kis zümmögő bogárkái — alig ha olvastatok még.

Közönséges legyecke? mondjátok, a fitoska sokat fintorgatva, amely sokszor a kiállhatatlanságig unalmas, tolakodó tud lenni, még arról is lehet mesélni? Még annak is lehet való igaz élet-története? Az csak unalmas lehet!

Ugyan mi mást tudna a »Mama« róla mondani, mint hogy minden ételbe illetlenül belekóstol, még a tejecskébe bele is pottyán; de nem ám öngyilkossági szán-

dékból, hanem pákosztosságból. Ugy köll neki! Vagy hogy egyszer csak az jut eszébe, hogy ő most az ember vagy állat orrát-fülét megbizseregteti, megcsiklandozza, ami nem éppen kellemes mulatság sem embernek, sem állatnak, bár ő jól mulathat az olyan szokatlan helyeken. A kiállhatatlan!

Aki végig olvassa igaz történetkémet, tegye majd a végén szívére a kezét, s akkor mondja meg a szemembe: unalmas volt-e a kis Pik?

Mert akinek minden állathoz, még a szerényebb Isten-teremtményéhez is van szíve, mint a jó Mariska nénié, és aki megfigyeli a parányi állatok alárendelt élet-szokásait: az még a legyeckében is örömet tud találni, s érdekesen tud mesélni róluk.

Ugy hiszem, titeket is fog érdekelni a Pik története, mint amilyen érdeklél én

hallgattam a jó Mariska néni elbeszélését, ha talán nem is tudom olyan kedvesen elmesélni, mint ő.

Halljátok tehát:

Mikor már Tél apó jól megrázogatott minden háznál ajtót-ablakot, s a kéményeket kipróbálta, jól hangzik e még benyök a fütty, a sikongatás? és alázatos szolgálójával, az Éjszaki-széllel kunyhóba, palotába egyaránt beüzent: Tél apó, itt is van már!... elő a bundával, szánnal, korcsolyával! a jégsapos szakálát meglóbálva, kirázogatta belőle az első fehér havat, bepillantott a Mariska néninek ablakán, s meglátva ott a szánszalmára méltó didergő, későn született kis legyecskét, megkegyelmezett szegény életének.

Amint pedig Tél apó az utcasarokon füttyörészett, egyszerre nagyon hideg lett a szobában, s Mariska néni kiadta a rendeletet.

— Hiába Zsuzsi, be köll már fűteni! Az éjjel nagyon hideg lesz. Reggelre talán szán-utra is ébredünk.

Amint Zsuzsi a fehér cserép kályhába begyújtott s a kályha melegedni kezdett, egyszerre apró fekete pont támadt a hófehér cserepen.

— Micsoda foltocska az? kérdezte Mariska néni, aki semmiféle rendetlenséget nem tűr meg.

— Óh, csak egy haszontalan légy, felelt Zsuzsi bosszusan, hát még mindig nem pusztult ki a csuf fajtája?

S rá akart csapni erős tenyerével. De Mariska néni a végső pillanatban tiltólag emelte föl a kezét s élénken szólt:

— Ne, ne Zsuzsi! Ne bánts a szegénykét! Nem engedem.

Zsuzsi nagyot nézett s nevetni kezdett:

— Oh nagysága, csak nem sajnálja meg azt a nyomorult, mihaszna haszontalan férget?

— De igen Zsuzsi: megsajnálom, mondta Mariska néni. Mert ha Isten mostanáig megkegyelmezett az ő életének, mikor minden légy rokona már régen alussza téli álmát, mi ne legyünk a szegényke iránt

kegyetlenek. Ha annyi millió társa közül ez az egy, talán a legutolsó legyecské még él: akkor bizonyosan valami célja van vele a jó Istennek, s azért hagyta életben. Mert a mi jó mennyei Atyánk céltalan semmit sem tesz!

— Ugyan mire is való volna ez a haszontalan kis légy? nevetett Zsuzsi. Annak már csak nem lehet semmi haszna, semmi célja.

— Majd megvállik. Vagy talán nem is tudjuk meg Zsuzsi, szólt Mariska néni elmélázva. Minden esetre kérem, hogy bárhol veszi észre a legyecskét, ne bánts a, ne is háborgassa szokásból, véletlenül reá ne csapjon! Jusson mindég idején az eszébe Zsuzsi, hogy ez a parányi légy... az én csöpp kis házi szegényem.

Zsuzsi bámultában összecsapta a két vörös kezét:

— No már nagysága kérem, én már sok helyt laktam, de ilyet világéletemben még sohase láttam! Még megcselekszi a nagysága, hogy megszeretteti velem azt a mihaszna kis legyet mint a Cirmost is, akit pedig ugyancsak nem szerettem, hogy ide kerültem. Még a konyhában sem türtem meg, s olyan bosszus voltam, hogy a nagysága még az ölében tartogatja, s ehen-e! most el sem bírok aludni, ha nem dorombol a párnámon. Valóságos csoda, amit a nagysága az emberrel tesz! Épp tegnap is hogy eltörtem a poharat, pedig jobban is vigyázhattam volna, még csak egy rossz szóval sem tetszett illetni miatta! No már az édes anyám, tudom, jól elnászpárgolt volna miatta!

Mariska néni kedves arcát még szebbé tette a mosolygás, amint Zsuzsi után nézett, aki fejesóválva ment kifelé.

A legyecské pedig, amely Isten tudja hol, melyik függöny-ráncban huzta meg magát addig dideregve, rögtön megérezte a kályhából kisugárzó meleget s azért bujt elő rejtekéből.

Ott gubaszkodott a hófehér kályhán, s amint Mariska néni közelebb lépett, föl sem riadt. Nagyon jól megérezte, kivel van dolga.

Haner
följebb
dott, mi
jutott.
élvezte
bámulva
talán a
s időnk
togatta.

Még
legyecsk
Maris
köhögés
cukorká

Ami
ták, a
oda sz
az ő sz
a csész
reggeli
oly ke

Mik
szélere
gás ke
szor a

márvá
akarta
is hív
tak, m
asztán
már o

Tör
még a
dalma

Fén
hatott
nappa

Jöt
beteg
olvast

agyon
nincs
Pil

hossz
beteg

Me
elege
regg
Hug

Hanem amint a meleg mind följebb-följebb hatolt, lassankint ő is följebb huzódott, míg végre a magas kályha tetejére jutott. Ott aztán kellemes jó érzéssel élvezte a csalóka nyári meleget, merően bámulva a lámpás világába. Azt hitte talán a bohó, hogy az valami ujmodi nap: s időnként szárnyaeszkáit, lábaeszkáit tisztogatta.

Még a szokottnál is kisebb gyöngye kis legyecke volt.

Mariska néni, mert éjjel gyakran a köhögés gyötörte — az éjjeli szekrényen cukorkát s egy pohár vizet tartott.

Amint reggel a függönyöket félrehúzták, a legyecke a kályha tetejéről rögtön oda szállt, mint ha azt hitte volna, hogy az ő számára áll ott készen a reggeli, s a csésze-aljra szállva, kényelmesen megreggelizett, tele-szíva böndöcskét a neki oly kedves édességből.

Mikor torkig lakott, fölszállt a pohár szélére s szépen rendesen ivott, aztán mozgás kedvéért körül sétálta kétszer-háromszor a pohár szélét, vissza szállt a szekrény márvány-lapjára, s a sétát ott is folytatni akarta; de a séta-teret valószínűleg nagyon is hüvösnek találta, lábaeszkái megfázhattak, mert gyorsan össze dörzsölgette azokat, aztán szárnyaeszkáit kipróbálva, huss!... már ott volt a kályha tetején.

Történt, hogy szegény Mariska néni még az nap megbetegedett, s bár nem fájdalmas, de hosszas betegségbe esett.

Férje, a jó Hugó bácsi, nem mulasztathatott hivatalában, hogy fiatal nejét éjjelnappal maga ápolja, szórakoztassa.

Jöttek ugyan az ismerősök, jó barátok beteg-látogatni; de mert doktor bácsi az olvasástól is eltiltotta, bizony sokszor agyonunta volna magát Mariska néni, ha nincs... a kis legyecke.

Pik-nek nevezte el, s a kis Pik órák-hosszat elszórakoztatta, elmulattatta a beteget az ő egyedülletében!

Most már, mert bizonyosan tudta, hogy elegendő ételt kap: csak akkor szállt le reggelenként a kályha sarkáról, mikor Hugó bácsi elment a hivatalba, Zsuzsi

pedig a takarítást elvégezve, kiment a konyhába.

De amint Zsuzsi betette maga után az ajtót, abban a pillanatban Pik már a csésze alján termett, melyet Mariska néni ott hagyatott a kis éjjeli szekrényen, hogy parányi házi szegénye jó édes kávéval reggelire.

Mint művelt legyeckéhez illik, asztal-kendő nélkül is szépen, rendesen szürcsölte ki a maga részét; mellénykáját soha le nem csöpögtette, a fehér márvány-abroszt le nem esurgatta. Azután rendesen vizet ivott a kávé után, körül járta a pohár szélét, fölszállt az éjjeli szekrény hátlapjára, s annak peremén végezte reggeli test-gyakorlatait; de a hideg márvány-sétátra az első próba után soha többé nem ment.

Egyszerre Mariska néni takaróján termett! De csak a lepedőt járta körül-körül, mint ha fölfogta volna, hogy a selyem-takarón nem illik rendetlenkedni.

Bizony mondom nektek: helyesebb okosabb volt a csöpp Pik, mint akár hány gondatlan gyermek.

Mikor ezt a nagy sétát is megelégte, akkor fölszállt a Mariska néni vállára; de arcán, homlokán, haján soha sem alkalmatlankodott a finom modoru kis Pik.

Pár nap mulva már, ha Mariska néni oda tartotta a mutató-ujját, rögtön fölmászott a rózsás körmére, s mint magas toronyról tekintgetett körül; élvezte a kilátást: a szekrény-hegyeket, a karosszékvölgyeket, a cserepes virág-ligeteket az ablakokban.

Abban a boldog képzeletben élethetett Pik, hogy itt örök meleg nyár van, mert a nagy szőnyeg virág-kertjébe szállt, összevissza járta a nagy rózsákat, nárciszokat s nagyon csodálkozhatott, hogy a pompás virágoknak nincs illatuk, s hogy még a gyöngy-virág hófehér kis csengőiben sem akad egyetlenegy szorgos méh-pajtásra; s e miatt akár hányszor szomoruan tért vissza a Mariska néni ujj-hegyére.

Hát ő az egyetlen szárnyas férgeske ebben a szép meleg világban?

Még hiu is volt a csöppnyi Pikk!

A nagy tükörre szállt, s magát nézegetve, fátyol-szárnyaeskáit tetszelegve igazgatva, végig-végig sétált annak fényes lapján; de még Mariska néni kicsi kézi tükrébe is bele-bele-pillantgatott: »milyen csinos kis legyecske vagyok én!«

No hiszen könnyen gondolhatta magát még legszebbnek is!... mikor talán az egész országban egymaga élt.

Délben Zsuzsi az ágy mellé állította a megterített asztalkát. Hugó bácsi ott ebédelt Mariska nénival; de Pik olyankor, bár édes falatokkal csábitották, világért sem akart a vendégek lenni. Nem szállt le a lakásából addig, míg Hugó bácsi ott volt, s a Zsuzsi ki-s bejárt.

Hanem mihelyst mind a ketten eltávoztak, rögtön odaröppent az éjjeli szekrényen lévő tányérra; tudta, hogy azon van az ő jó ebédje. Mikor pedig eleget evett, oda szállt a párna hegyére — mindig ugyanazon sarokra — s ott aludta Mariska nénival együtt a délutáni álmát.

Ha Mariska néni fölbredt, meg sem mert moccanni, nehogy szép álmaiban megzavarja: mert ki tudhatja azt, nem járt-e Pik olyankor valahol az Óperenciákon túl Tündérorságban?

Mikor aztán valami váratlan zaj felriasztotta, gyorsan a Mariska néni kezére menekült, sokszor két ujjá közt huzva meg magát mint ha el akarna bujni.

De kis idő múlva előjött s Mariska néni minden ujját végig-járta le-föl mint ha játszott volna s így hosszan elmulatatá a szegény beteget az ő egyedüllétében, s valóságos istenáldássá vált ránézve a legyecske.

— Látja Zsuzsi, mondá sokszor Mariska néni, hát nincs célja az én kis legyecském életének? És milyen jó a mi Atyánk az égben, aki még egy silány légy által is jót tesz az embernek! Látja Zsuzsi, azért hagyta meg a Piket életben, hogy engem betegségemben szórakoztasson.

Zsuzsi pedig könnyes szemmel felelt:

— Bizony pedig az ilyes csudát csak a nagysága kedvéért teszi meg a jó Isten.

— Nem úgy van az Zsuzsi, mondá Mariska néni; de az a baj, hogy az ilyen csudát a legtöbb ember nem látja meg, észre sem veszi.

— Biz abba is igazsága van a nagyságának, felelt Zsuzsi meggyőződéssel.

Hat hét mulva Mariska néni gyógyulófélben volt, s a doktor bácsi most már megengedte neki az olvasást.

Ha Mariska néni olvasgatott, Pik a könyv sarka-hegyén csücsült szép nyugodtan, s nem háborgatta jöltevéjét azzal, hogy szeme előtt a bötiükön végig sétálgasson. Pár nap múlva még arra sem rebbent föl, ha Mariska néni lapot fordított. Legfeljebb szárnyaeskáit lebbentette meg mint ha kellemes, hüs szellő érné.

Ki tudja, nem gondolta e magában: »No bizony! Ilyen ákombákomot én is tudnék írni, tán még különbet is, ha... tintába mártanám a lábaimat. De nem szokásom őket betintázní, mint ahogy a »Mama« bogárkái szokták.

Karácsony felé járt már az idő, midőn a napok legrövidebbek, s Mariska néninek oly nehéz volt bevárni az esti 6 órát, mikor Hugó bácsi a hivatalból hazakerült, mert estvéli világításnál nem volt szabad olvasnia.

Egy napon mégis meggyújtatta a lámpát; de az erős fény annyira sértette még most is érzékeny szemeit, hogy Zsuzsival elvitette, s a lámpás helyett két szál gyertyát tétett az éjjeli szekrényre.

Pik mindég a tyukokkal tért nyugalomra, s a vacsorából nem kért részt; most is nyugodtan csücsült szokott helyén.

Egyszerre azonban valami nagyon rémeset álmodhatott! Talán azt hogy a zöld levelei-béka már kitátotta a nagy száját s be akarja kapni... vagy talán kigyó, gyik leselkedett rá álmában; vagy a rettenetes hosszulábu kaszás-pók halálhozó hálójában vergődött... elég az hozzá; halálos rémületében hirtelen fölriadt, zümmögve neki röpült... és, oh fájdalom!... nem Mariska néni gyöndéd ujjacskájának, de egyenesen a gyertya csalogató, hitegető fényes lángjának.

Mariska néni nagyot sikoltott, Zsuzsi ijedten berohant a konyhából, Hugó bácsi éppen belépett az ajtón, de már akkor minden segítség hiába-való volt. Hiszen még a gyors mentőket is hiába hívták volna. Szegény Pik! Ott hevert holtan a fehér márvány-lapon, halálra perzselődve. Még egyet-kettőt rándult csonka szárnyacska-jával, aztán vége volt.

Elköltözött az utolsó nyári legyecke is millió meg millió társa után... hová?

Mariska néni bizony megsiratta az ő parányi házi szegényét, de még a Zsuzsi szeme is könnyes lett a részvétől.

A kis halott Piket jóltevője szépen betakargatta rózsaszínű selyem-papíros lepelkébe, és sajátkezűleg eltemette egy nyíló hónapos-rózsa tövébe. Hadd álmodjon ott örökös napfényes nyárról...

Mariska néni mai napig is meg van arról győződve, hogy a mindenható jó Isten ő miatta ajándékozta meg Piket olyan szokatlan hosszú élettel. Mikor felgyógyult, a kis legyeckére azonnal ráborított az örök enyészet.

Ezentul nem volt célja az ő életének. Küldetését befejezte.

Mama.

A RÉGI MAGYAR PÉNZ.

II.

A vegyes-ház királyainak pénz-darabjai.

Vencel ezüst denárja.

Ottó ezüst denárja.

Redwitz Miklós szörényi bán ezüst-pénze.

Albert ezüst denárja.

Hunyadi János ezüst denárja.

Hunyadi János ezüst érme, a hátlapon Brankovics György alakjával.

V. László ezüst denárja.

Róbert Károly ezüst garasa.

Nagy Lajos ezüst garasa.

Róbert Károly arany forintja.

Musat Péter moldvai vajda ezüst denárja.

I. Ulászló ezüst denárja.

I. Mátyás arany forintja.

Zsigmond ezüst denárja.

I. Mátyás ezüst garasa.

Asarkantyús Csizma

JANI öcsém egyszer a padláson motozott. Talált ott mindenféle ócskaságokat, de még diót is, amit ott szárítottak. Megörült a diónak, de hej, jobban megörült valami egyébnek, amit egy pókhálós sarokban fedezett föl. Az pedig

semmi más nem volt, mint egy pár sarkantyus csizma.

Akkora volt az a csizma, hogy óriás lábára se szabhattak volna nagyobbat. A sarkantyú pedig akkora mint egy-egy tányér.

Jancsi nagy öröklődéssel akasztotta le a csizmát a szögrül. De a csizma kiesett a kezéből. Mikor leesett, nagyot koppant, a rozsdás sarkantyúk össze pendültek, a csizma pedig egyszerre nyújtózkodni kezdett. Ásitott is egy jó nagyot.

— Be jól tetted öcsém, így szólt Jancsihoz, hogy levettél arról a szögrül. Minden csontom fájt már. Mert éppen száz esztendeje lógok én már ezen a helyen. Talán bizony háboruba akarsz menni öcsém, hogy szükséged van rám?

Hej, megijedt Jancsi. Mert eddig még nem igen látott olyan csizmát, amelyik beszélni tudott volna. Szepegve felelte:

— Dehogy akarok én háboruba menni! Hisz' én még csak kis fiucska vagyok!

— A biz' a! kiáltott fel a sarkantyus, jobban megnézve Jancsit. A sok alvástól már nem is látnak jól a szemeim. Tehát pajkosságból nyultál hozzám, te kis fiu.

Jancsi meg se mert mukkanni.

A sarkantyus csizma nagyot ásitott:

— Jól van no, nem bántalak, öcsém. Most az egyszer még megkegyelmezek. Figyelmeztetek, hogy a jövőben ne nyulj olyan dologhoz, amelyhez semmi közöd nincs.

— Igérem Csizma bácsi! felelte Jancsi.

A sarkantyus csizma meg volt elégedve Jancsi feleletével. Megropogtatta a derekát, kinyújtózott és vigan mondta:

— Ül le öcsém ide mellém! Elmondom neked a történetemet, meg azt is, hogyan kerültem én erre a kutya-szögére, ahol száz esztendő töltem.

Száz esztendő előtt bezzeg nem volt ilyen repedezett a bőröm. Minden nap olyan fényesre keféltek, hogy a nap is örömmel nézegette magát bennem. A sarkantyú pedig úgy csengett-bongott, hogy az asszonyok, lányok mind utánam néztek. Akkoriban egy vitéz kapitány volt a gazdám.

Hej, be szerettem ezt a gazdám! Olyan hős nem volt az egész ármádiában, mint a kapitány. Volt neki egy gyönyörű sárga lova. Ha felültünk a sárga lóra, még a szél sem ért utól bennünket.

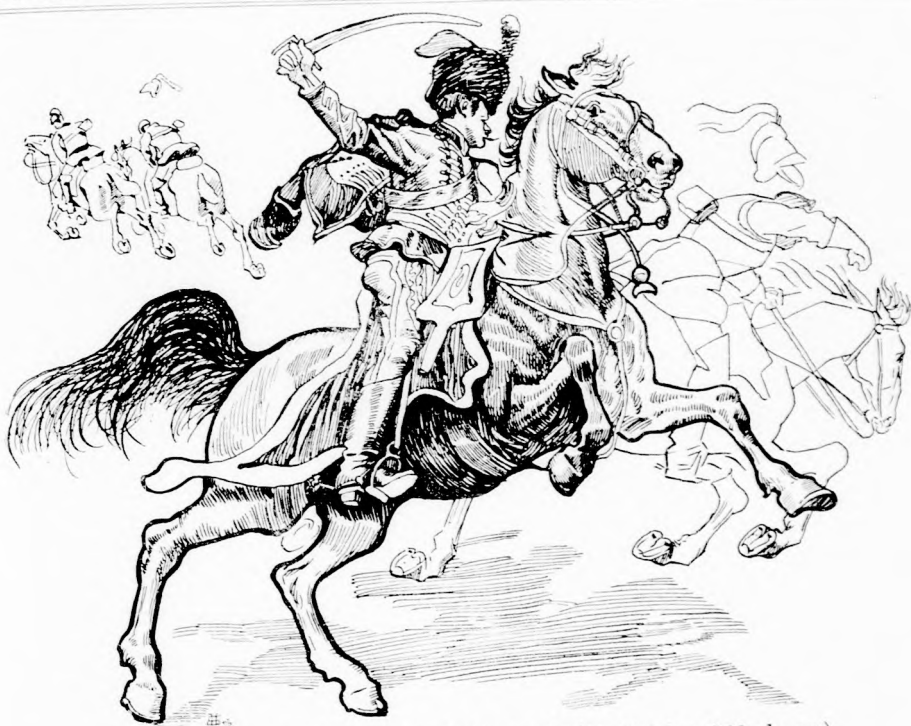
Sok csatában voltunk, de sohasem futottunk. A gazdámnak volt egy derék kardja. Azzal úgy vágta az ellenséget, mint a répát. (Lásd a képet a 361. lapon.)

Néha magam is annyira tűzbe jöttem, hogy csaknem neki mentem az ellenségnek. Pedig én csak egy pár csizma voltam. Igaz, hogy egy vitéz kapitány csizmája.

Se szerit, se számát nem tudom az ellenségnek, amit levágtunk. Egy-egy csata után mikor fáradtan haza tértünk, magamban azt gondoltam: no most már nem is maradt ellenség a világon, mind levágtuk.

De alig pihentük egy kissé, megharagant a trombita, lóra pattantunk, mert újra itt volt az ellenség.

Egyszer aztán, hogy hogy nem: magam sem értem ezt a dolgot, jött süvöltve egy nagy bolond ágyu-golyó. A kapitány olyan

UGY VÁGTA AZ ELLENSÉGET MINT A RÉPÁT. (Lásd a 360. lapon.)

ember volt, hogy nem tért ki senkinek, még az ágyu-golyónak se.

Az ágyu-golyó volt az erősebb, elvitte a gazdám fejét. Leestünk a földre, ott maradtunk a paripával, karddal árván... meghalt a gazdánk.

Egyszer csak jön arra egy toprongyos cigány. Amint meglát engem, mindjárt oda settenkedett.

— Jó lesz nekem ez a csizma! mondta és felhuzott.

— Jó lesz nekem ez a kard! mondta és kezébe vette a kardot.

— De ez a paripa is jó lesz ám nekem! szólt és felült a paripára.

Most már mindenki azt hitte a cigányról, hogy ő a kapitány. Csak mi tudtuk, hogy nem az.

Ejszakára ebbe a városba értünk. A cigány lefeküdt aludni, engem a sarokba állított.

Egyszer csak hallom ám, hogy szól a trombita, itt az ellenség.

A cigány is fölébredt:

— Jaj! kiáltotta. Fussunk édes csizmám, mert mindjárt itt lesz az ellenség.

De már azt nem teszem, gondoltam, mert futni soha sem szoktam.

Fölszaladtam a padlásra, hogy a cigány föl ne huzhasson.

Innen a padlás ablakából aztán láttam, hogy a paripa se engedelmeskedik neki.

— Hol a sarkantus csizma? kérdezte a paripa.

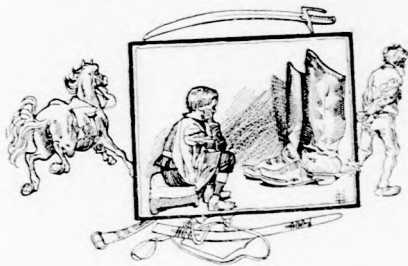
De a kard is otthagya:

— Nem való vagyok én ilyen gyáva kezébe, mondta.

Jött az ellenség és elfogta a cigányt.

Én elálmosodtam, fölmásztam hát erre a szögére és mostanig itt aludtam. Nem is megyek én addig innen, míg valami bátor ember nem jön el érettem.

Krudy Gyula.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Fehér zerge. Néhány évvel ezelőtt fehér zergét láttak a berni alpeseken Lenk közelében. Egy század óta jóformán az első fehér zerge ez, melyről tudomásunk van.

*

Az emberi hajhoz rendkívül hasonlít a törpe pálma virágában lévő rost; mindenféle nagyságban található és a legkülönbözőbb színekre festhető.

*

Az állatok színe. Az állatok rendszeresen annak a környezetnek színét veszik fel, a melyben élnek. A sivatag például egy-színű, fakó, homok színű. És az állatok, a melyeknek tartózkodási helye, ilyenek szintén. Az oroszán, a teve, a homok-vidék madarai, kígyói és gyíkjai, de még a bogarai is mind sárgás föld-színűek. Az egyszínű oroszán legközelebbi rokona a tigris. De ez nem a sivatag lakója, hanem az indiai nádasok sűrűségében rejtőzik. Ez nem is egyszínű, hanem a nád és a fákról lelógó növények és azok éles árnyéka adják meg neki a mustrázatot és ezért fekete haránt-csikos.

Az északi sark-vidéken, melyet örökös hó-lepel borít, fehér minden. És az állatok? Azok is fehérek mind. Fehér a jegesmedve, a melynek pedig legközelebbi rokonai, nálunk és másutt az egész egész világon, sötét-barnák vagy feketék. És fehér az északsarki róka, a nyul, a fajok, és más olyan madarak is, melyek nálunk sötétek vagy színesek.

Erdekes, hogy ott, ahol tartós havazások állanak be, ott megnövekedik a fehér állatok száma is. Nálunk mintegy ötven állat él, a mely ősszel és tél elején váratlanul elfehéredik.

A pacsirta, a mezei egér, olyan, mint a föld göröngye, a fogoly a tarlón, a nyul az avarban nem látható. Mégis megcsik, hogy ősszel vagy télen fehér fogolyt és fehér mezei egeret pillant meg a vadász vagy a föld munkása. Még érdekesebb a hó-fajok szín-változása, mert ezek napról-napra más színűek, aszerint, hogy több vagy kevesebb hó esik, aszerint, hogy mennyire olvad és így mennyivel sötétebb vagy világosabb a környezet. Még ma tiszta fehérek, két-három nap mulva pedig sötét kéreg-színű a tollazatuk, vagy fordítva. Szükség esetén azonban eltart ez a szín-változás két-három hétig is, aszerint, hogy milyen az időjárás.

De nemcsak a száraz-földön van az így, hanem még a vízben is. Hát milyen színűek a halak? Nemde kékes-zöldek fehérek és ezüstösen fényesek. Nem ilyen-e a víz színe is és az ezüstös fény nem a víz csillogásának az utánzása-e? Sőt, mi több a tengerben nagyon sok olyan állat él, mely átlátszó és szintelen, mint a víz, üveg-szerű és alig látható fátyolként uszik a roppan vízben. Vannak teljesen átlátszó rákok és halak is, melyeknek még vére is elveszíti vörös színét.

És milyen csodálatos, hogy még a madarak tojásai is alkalmazkodnak a környezethez. A pacsirta tavasszal a pusztára földre, a rög mellé teszi le tojásait: ezek rög-színűek. A lappantyú a kavicsos erdei ut mellé rakja le két tojását és ezek olyanok, mint a gömbölyded, szürkén foltos kavics. A parti szalonka, a víz melletti sárgás-zöldek, homokos fűvényre tojja tojásait és ezért sárgás-zöldek, barnán petytyesek. A zöld bokorban fészkelő rigó tojása zöld. A kakuk tojásainak pedig, amelyek tudvalevőleg más-más apró madarak fészkeibe kerülnek, ennek megfelelően különböző színűek, nagyon sok esetben éppen olyanok, mint azé a madárkéié, amelynek fészkeibe jutottak.

Zöld emlős állat tulajdonképpen nincs. A lajhár mégis zöld-színű. De ez nem a saját színe, hanem apró növények teyésznek rajta és ezek festik egész testét zöldre, tehát olyan színűre, mint amilyen a lomb, a fa színe, a melyen él.

Szóval bárhova nézzünk a természet világában, mindenütt látjuk az állatok színének ezt a csodálatos alkalmazkodását. Hogy miképpen történik ez az átalakulás, azt még nem fejtette meg a tudomány, de bizonyos, hogy nagy szolgálatot tesz az állatoknak. Mert olyan szint öltvén, mint a milyen a környezetük, elenségeik sokkal nehezebben veszik őket észre.

*

Szelid darázs. Lubbock János, világhírű természettudós az angol természetvizsgálók egyik ülésén szelid darázssal mutatott be. A darázs három hónap óta volt tulajdonában, a cukrot megette és eltúrta hogy megsimogassák. Általában jól érezte magát s ha röpködött is, visszaszállt gazdájához vagy az üveghez, melyet régi hazájának tartott.

E

Balró
ról bal

A

Mel

Fej

és 8

FEJTŐRŐ.

Kép-rejtvény.

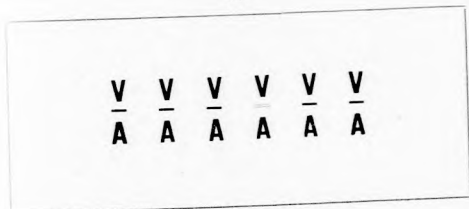

Tréfás természet-rajz.

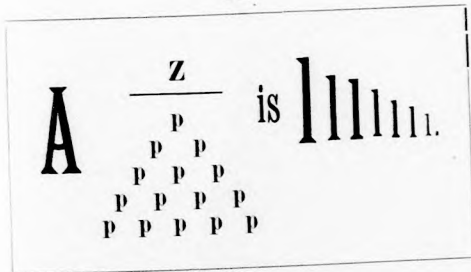
Balról jobbra olvasva, nemzet, jobbról balra olvasva növény.

Betű-rejtvények.

I.

II.

Tréfás földrajz.

1.

Melyik város neve áll két kötő-szóból?

2.

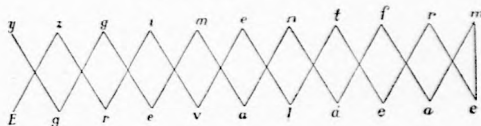
Fejjel folyam, fej nélkül leány-név.

Szám-rejtvény.

5	5	3	7
4	4	4	5
7	5	5	5
4	3	3	3

Ezen számokat úgy rójjátok össze, hogy ha összeadva: merőleges és víz-szintes irányban egyaránt 19-es szám derüljön ki.

Vonal-rejtvény.

Pótló rejtvény.

- *vas,* Ha a megfelelő betűt
- *át,* írjátok az egyes szó
- *ár,* elébe: jutalmatok ked-
- *kár.* ves gyümölcs lesz.

Kör-rejtvény.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: 3 korona-, 5 korona- és 8 korona-áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 18-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Képrejtvény: Semmi sem új a nap alatt.

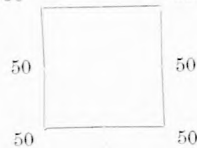
Találós mese: Vasaló, tapló.

Rejtett szó: Régiségek.

Koczkarejtvény:

M	I	L	Á	N
I	R	Á	S	
L	Á	T		
Á	S			
N				

Tréfás szám-rejtvény: 50

M e g f e j t ő k: Haitsh Emmy, Ella és Ilonka, Könyöki Izolda, Ilonka és Józsi, Nowody Antal, Vay Tibor, G. Hunyady Ferenc, Surányi K., Borhy Margit, Szemző István, Mérey Dalma, Blau testvérek, Czukrász Zoltán és Gyuszika, Rozenfeld Vilma, Medvecky Margitka és Sándorka, Lax Henrik, Rakovszky Menyhért, Keresztessi Elza és Andor, Kállay Helén, Rothmiller Miklós, Róna Ferike és Tibor, Irsai István, Senautka Oszkár, I. Hefty Paula, Bibel Liszka, Bleuer Pál, Bayer Antal, Wittmann Erzsé, Nemes István, Thyll Laci, Székely Erzsike és Irmuska, Jurenák Gizi, Weil Iluska, Dukesz Barna, Vargha Zoltán, Strasser Pál, Vörösmarthy Ida, Graefl Sarolta, Ungár Erzsike és Sándor, Poór Erna, Weiser Erzsé és Arthur, Szánthó Lacika, Matskássy Magda, Könyöki Matild és Józsi, Paulik Irike,

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént: 3 korona árú könyvet nyert *Thyll Laci*, Sopronban, — 5 korona árú könyvet *Bayer Antal*, Budapesten, — és 8 korona árú köny-

vet *Dukesz Barna*, Ózdon, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIV. köt. 17-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Weil Iluska, Wolf Stefánia, Fekete László és Tivadar, Laendler Anna, Könyöki Izolda, Ilona és József, Ungár Erzsé és Sándor, Poór Erna, Szánthó Lacika,

Kovács Dani. Tévedsz. A hal nem merülhet tetszése szerinti mélységekbe a tengerben. A francziák sokat foglalkoztak ezzel a kérdéssel. Egyszer olyan halak közül, melyek a tenger felszínén szoktak uszkálni, vas-kalitkákba zártak néhányat és ezeket a kalitkákat 4000 méternél mélyebbre süllyesztették. Mikor a halak újra felszínre kerültek, nem csak, hogy nem éltek, hanem annyira megvoltak dermedve, hogy husukat tördelni lehetett. Tettek még sok más kísérletet is ezekből kitént, hogy a víz felszínén élő halak 1000 méternél nagyobb mélységben már nem tudnak megélni. — **Szánthó Laci.** No, no! Remélem nem komoly a dolog és már legközelebbi leveledben értesítesz, hogy semmi bajod és újra künn a szabadban szíved az enyhe tavaszi levegőt. — **Ungár Sándor.** Csak rajta, gyakorold magad tovább is a versírásban. Már is akadtam küldeményedben néhány ügyes sorra, de persze az ilyen próbálgatások még nem arra valók, hogy nyomtatásban lássanak napvilágot. Majd később. — **Székely Erzsé.** Már hogy ne lehetne. Sőt csakis az olyan rejtvényeket közlöm, melyek még másutt nem jelentek meg. — **Feymann László.** Azt írod, hogy beteg voltál. Hála Istennek, hogy csak voltál! Képrejtvényedet megrajzoltatom. — **Weiser Artur.** Nagyon derék fiu volnál te Artur, csak az írásod volna rendesebb. Már pedig, hogy milyen az írásunk, az nagy részben tőlünk is függ. Szorgalommal, vigyázattal a legrosszabb írást is meg lehet javítani. Nos ezt a szorgalmat és vigyázatot várom el tőled, mu'ad meg, hogy fog rajtad az intés és jó tanács és írj ezentul rendesebben és csinosabban. — *Több levélről a jövő számban.*

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.

1903. május